

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 130/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 31 października 2022 roku wydany w sprawie II K 338/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P. K. (1)	1. podmiot gospodarczy o nazwie A. Ł. P. (1), prowadzony przez Ł. P. (1) jest wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP, data rozpoczęcia działalności to 19.03.2018r., przeważająca działalnością w/ w jest sprzedaż detaliczna	1. dane z (...), 2.uzup. opinia biegłego A. K. 3, 4, 5, 6: zeznania świadka Ł. P. (1), uzupełniające wyjaśnienia P. K. (1), dokumenty nadesłane przez oskarżonego i świadka Ł. P. (1),	Ad.1.k. 467, Ad.2.k. 444-449, Ad. 3. 4, 5 i 6: k.491v-493, k.458v-460, k.456, 457, 498,

prowadzona przez domy sprzedaży wysyłkowej lub internet;

2. wygląd produktów ujawnionych w magazynach w C. i cena towaru wykazywana jako cena zakupu spornych towarów przez oskarżonego w sposób rażący odbiegały od wyglądu i ceny wyrobów oryginalnych, a przy tym cen w dacie czynów;

3. oskarżony handlował m.inn. z firmą (...), który pady/kontrolery/ joistiki do gier (...) nabywał na terenie Polski oraz z H. (...); towary nabywane z H. (...) przechodzą procedurę celną; w lipcu 2021r. oskarżony zamówił od Ł. P. (1) dużą ilość kontrolerów do gier (...) w ilości ok. 2 i pół tysiąca sztuk i odebrał je na prośbę Ł. P. (1) z magazynu w J. (wysyłając po towar swojego pracownika) i przewiózł do magazynu swojej firmy w czerniewicach;

4. oskarżony poinformował Ł. P. (1), że nie zapłaci

mu za pobrane w/w kontrolery, albowiem kupiec „ze wschodniej ściany Polski”, który początkowo chciał je nabyć, wycofał się z transakcji, w ocenie świadka Ł. P. (1) pobrane z miejscowości J. kontrolery oskarżony posiada u siebie w „komisie” - w takim rozumieniu, że zapłaci za nie Ł. P. dopiero kiedy sam znajdzie na nie nabywcę i dopiero wówczas Ł. P. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wystawi za nie fakturę zakupu;

5. w ocenie oskarżonego towar pobrany z magazynu w J. jest tożsamy z tym, który w magazynach znajdujących się w C. ujawniła policja;

6. podmiot gospodarczy A. Ł. P. (1) wystawił faktury potwierdzające sprzedaż do (...) Sp. Z o. o. Sp.K następującego towaru:

a. Faktura (...) z dnia 8 grudnia 2021r. dotyczy towaru (...) w ilości łącznie 500 sztuk w cenie część

		<p>po 88 zł. i część po 50 zł., faktura zapłacona przez firmę oskarżonego;</p> <p>b. F. F. (...) z dnia 6 października 2021r., dotyczy towaru (...) w ilości 105 sztuk po 50 zł. i (...) w ilości 50 sztuk po 98 zł., faktura zapłacona przez firmę oskarżonego;</p>		
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	P. K. (1)	<p>Oskarżony P. K. (1) jedynie grzecznościowo przewiózł z J. do swojego magazynu w C. i grzecznościowo przechowywał w nim około 2 i pół tysiąca sztuk cudzych padów/kontrolerów do gry (...), które nie należały do niego i co do których nie uczestniczył w żadnym obrocie rynkowym, w szczególności nie usiłował dokonywać obrotu tym towarem, a w tym nie sprzedawał ich i nie zamierzał ich sprzedawać w ramach prowadzonej przez</p>	- uzup. wyjaśnienia oskarżonego;	k. 458v-459v

		siebie formy (...) Sp. z o. o. Sp. k.	
--	--	--	--

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	<ul style="list-style-type: none"> - dane z (...) - uzup. opinia biegłego A. K., - dokumenty nadesłane do akt przez oskarżonego i świadka Ł. P. (1), 	<p>Dane z (...) uzyskano drogą oficjalną, od podmiotu prawnie uprawnionego do posiadania żądanych informacji.</p> <p>W opinii uzupełniającej biegły bardzo obszernie i przekonująco opisał różnice w wyglądzie produktów ujawnionych w magazynach w C. i wyrobów oryginalnych. Przekonująco odniósł się do wykazywanej przez pokrzywdzonego wysokiej estetyki i jakości tak produktów, jak i opakowań, które stanowią swoistą wizytówkę firmy (...) Ltd., w tym opisał dystrybuowanie oryginałów wyłącznie w opakowaniach, a pełnym foliopaku, w kartonie z plastikową wytłoczką, bądź kartonowym pudełku z pełnym oknem (PS3, (...)), opisał wygląd oryginalnego składu zestawu, powiększonego o instrukcje, przekładki stabilizujące, kabel USB. Dopiero poza w/w opakowaniami, widocznymi dla każdego kupującego, znajdują się na nich dodatkowe naniesienia narzuconych konkretnych informacji o producencie: mikrodruki, kody, daty etc. Biegły zrozumiałe i logicznie odniósł się do ceny kontrolera, jaką w jednym w pism, a dokładnie na kopii faktury,</p>

zaznaczył sam oskarżony (dopisek odręczny k.298 akt). Dla sądu odwoławczego wyciągnięty wniosek dotyczący tak rozumianej ceny za kontroler jest logiczny i zgodny z życiowym doświadczeniem: inna tj. niższa jest/może być cena kontrolera kupowanego jako część całego zestawu, a inna wyższa - jeśli nie stanowiłby elementu jakiejś całości. Przekonująco biegły wypowiedział się, co do ceny spornych produktów w wersji oryginalnej w odniesieniu się do daty/czasookresu czynów, albowiem, jako że rzecz dotyczy produktu mającego swoją cenę związaną z określonym czasem czy wydarzeniem np. premierą określonych towarów na rynku tj. zapowiedzią nowej generacji platformy konsoli P. S. 5-tej generacji itd. – takie odniesienie należało uwzględnić przy ocenie wysokości ceny, za jaką sporny towar nabywał oskarżony P. K..

Także dokumenty nadesłane do akt przez oskarżonego i świadka Ł. P. (1) nie budzą wątpliwości. Potwierdzają one współpracę pomiędzy nimi w ramach prowadzonych działalności gospodarczych. Nie budzi wątpliwości, iż podmiot gospodarczy o nazwie A. Ł. P. (1) wystawił faktury potwierdzające sprzedaż do firmy oskarżonego (...) Sp. Z o. o. Sp. k. m.inn. towaru w postaci m.inn. (...) i (...), w ilości łącznie 655 sztuk w cenie część po 88 zł. , część po 50 zł. i część po 98 zł. Faktura zapłacone zostały przez firmę oskarżonego. Nikt nie kwestionował wystawionych faktur i zapłaty za nie, a ich wygląd nie wskazuje na jakiegokolwiek odstępstwa od powszechnego wzoru tego typu dokumentów. Faktury wystawiono w dniach 6 października 2021r. i 8 grudnia 2021r. i zapisano

w nich, że w tych samych dniach nastąpiła „data dostawy/usługi”.

Także załączone do akt wydruki sms-ów nie budzą wątpliwości. Obaj „rozmówcy” (P. K. i Ł. P.) potwierdzili, że taka wymiana słów zaistniała pomiędzy nimi, a chodziło właśnie o pady/kontrolery w ilości ponad 2 tys., które zamówił w A. Ł. P. (1), a które przewiózł z jednego magazynu do drugiego (z J. do C.) kierowca oskarżonego. Z owych wiadomości wynika, że żaden z rozmówców nie wiedział jak dokładnie będą wyglądały przywiezione pady/kontrolery np. jaki będą miały kolor, czy kartony będą „pełne” padów. W zakresie przeprowadzenia rozmowy oraz współpracy, oba źródła dowodowe tj. i oskarżony i świadek Ł. P. były w istocie tożsame, a załączone dokumenty potwierdzały dokonane ustalenia - stąd w tym zakresie ich depozycje sąd odwoławczy uznał za wiarygodny materiał dowodowy

W sprawie natomiast zaistniała rozbieżność pomiędzy słowami oskarżonego oraz w/w świadka, co do tego - czy zbadane w przedmiotowej sprawie karnej przez biegłego pady/kontrolery, ocenione jako podróbki, były dokładnie tymi, które przewoził kierowca oskarżonego z J. do C. na prośbę Ł. P. oraz kto odpowiada za tak ujawniony w magazynie towar. I tak: oskarżony twierdzi, że był to dokładnie ten sam towar, którego nie jest właścicielem, bo Ł. P. nie wystawił za nie faktury a skoro tak – podróbki stanowiły własność w/w świadka i tylko on może za jego ujawnienie w magazynie odpowiadać prawnie, natomiast Ł. P. (1) twierdzi, iż jeżeli jakiś towar w postaci padów/kontrolerów został ujawniony i oceniony jako nielegalne

		„podróbki” - to nie był to ten towar, który on sam zamówił w H. (...), a odbierał grzecznościowo kierowca P. K. - <u>ocena tych rozbieżności stanowi jednak istotę odpowiedzialności karnej oskarżonego w zakresie czynu przypisanego w punkcie 1 tiret trzeci wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim sygn. IV Ka 130/23 i dokonano ja poniżej w punkcie 3.1.uzasadnienia;</u>
--	--	--

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.2.1.	- uzupełniające wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1), zeznania Ł. P. (1);	Sąd odwoławczy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w których podał, iż jest niewinny przypisanych mu przestępstwa, bo jedynie grzecznościowo przewiózł do swojego magazynu w C. i grzecznościowo posiadał w nim około 2 i pół tysiące cudzych kontrolerów do gry (...). Oskarżony podniósł, iż jest niewinny, bo po pierwsze: produkty te nie należały do niego (nie zapłacił za nie, nikt nie wystawił za nie faktury do zapłaty, nikt nie ubiegał się prawnie o takową zapłatę). Sąd odwoławczy zważył tymczasem, że dla odpowiedzialności karnej zarówno z art. 305 ustawy Prawo własności przemysłowej, jak i z art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji – <u>tak uwypuklana kwestia własności w rozumieniu prawa cywilnego nie ma znaczenia.</u>

Oba wymienione przepisy dotyczą obrotu towaru z podrobionym znakiem towarowym. Wymaganego obrotu natomiast można dokonywać i wówczas, gdy się jest właścicielem podrobionego towaru, ale także, gdy jest się tylko jego posiadaczem. Już tylko obrazowo można podnieść, że nawet złodziej, który nie ma żadnych praw właścicielskich do rzeczy, sprzedając ją na rynku kolejnej osobie, wprowadzałby przedmiot do dalszego obiegu (dokonywał obrotu). W sprawie mamy natomiast sytuację, gdy podmiot gospodarczy trudniący się od lat sprzedażą detaliczną m.inn padów/kontrolerów do gier komputerowych (...), posiadał w swoich magazynach bardzo dużą ilość takiego towaru z podrobionym znakiem towarowym, a dodatkowo w swoich sklepach stacjonarnych, wśród innych oferowanych do sprzedaży przedmiotów, posiadał także te „podrobione”. Wszystko to, oceniane przez pryzmat art. 7 kpk nakazuje uznać, że i towar ujawniony w magazynach w C., oskarżony zamierzał dalej sprzedawać, a więc wprowadzać do obrotu w rozumieniu w/w przepisów. Pamiętać należy, iż w sprawie nie chodzi o osobę nieznaną się „na rzeczy”, typowego K., który dostał do ręki nowoczesną zabawkę, lecz o biznesmena, który takowe „zabawki” sprowadza i sprzedaje od lat, zna więc ten rynek, doskonale znany jest mu proceder wyrobu podróbek na azjatyckim rynku, zna ceny detaliczne i hurtowe zakupu oraz szczegóły wyglądu oryginalnych produktów marki S.. Jak twierdzi sam oskarżony sporne kontrolery do gry przywiezione zostały z A., o czym oskarżony wiedział, a gdzie – co już jest wiedzą powszechną – produkowane są na masową

skale przeróżne podróbki firmowych przedmiotów. Już choćby źródło pochodzenia winno wzmóc czujność każdego prowadzącego działalność gospodarczą polegająca na sprzedaży detalicznej kontrolerów do takich gier. Oskarżony widział, jak wyglądały produkty przywiezione do magazynu w C., w szczególności ich hurtowe pakowanie tekturowe kartony i folię bąbelkową. Sam był ciekawy, jakie kolory padów zamieszczono w przywiezionych pudłach (można rzec: „zgaduj zgadula, co akurat przyszło”). Niewątpliwie poczynił nakłady na ich odebranie i umieszczenie w swoich magazynach (koszt pracy pracownika, dwukrotna podróż pojazdem dużych gabarytów). Zamierzał je sprzedawać dalej z zyskiem. Wszystko to sprawia, iż uczestniczył w obrocie spornymi towarami opatrzonymi zastrzeżonym znakiem towarowym (a dokładnie usiłował dokonać obrotu towarem - o czym szerzej w punkcie 3.1.), a nie jedynie, jako przypadkowe i niczego nieświadome ogniwo, przez pewien okres czasu „grzecznościowo” posiadał u siebie nielegalny towar.

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO
WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonego:</u>	# zasadny # częściowo zasadne tj. co do czynu, o jakim	

- obrazy prawa materialnego tj. art. 305 ust. 3 ustawy prawo własności przemysłowej oraz art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez:

- błędna ich wykładnię i bezzasadne przyjęcie, iż brak świadomości sprawcy co do nabycia towaru oznaczonego

podrobionym znakiem towarowym nie ma znaczenia dla penalizacji takiego zachowania;

- niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż posiadanie produktów z podrobionym znakiem towarowym (apelacja adw. Ł. K.) czy fakt nabycia towaru oznaczonego

podrobionym znakiem towarowym (apelacja adw. K. P.) stanowi już realizację znamion czynu zabronionego, w sytuacji gdy wskazany przepis penalizuje oznaczanie towarów podrobionych znakiem towarowym w celu wprowadzenia do obrotu, czego oskarżonemu nie przypisano i nie sposób jest przypisać w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy,

- decydujący jest zamiar i umyślność w działaniu potencjalnego sprawcy,

mowa w art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

niezasadne

- niewłaściwe zastosowanie i zaniechanie wykazania, że doszło do realizacji znamion strony podmiotowej i przedmiotowej przypisanego czynu w sytuacji gdy dla jego przypisania należy wykazać, iż sprawca miał lub powinien mieć świadomość, że dokonuje obrotu towaru podrobionymi znakami towarowymi (punkt II c) i nie wystarcza samo przyjęcie, iż w magazynach oskarżonego zabezpieczono podrobione kontrolery, a nie ustalono, by kontrolery w punktach sprzedaży oskarżony wprowadzał po raz pierwszy do obrotu (punkt II d);

- **obrazy prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.:**

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 167 kpk, art. 424 § 1 i 2 kpk i art. 193 §1 kpk, poprzez:

- przyjęcie, iż oskarżony oferował towary do sprzedaży,

- zaniechanie podjęcia jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej zmierzających do ustalenia czyją własnością były zabezpieczone w magazynie kontrolery, czy zostały wprowadzone na

magazyn celem ich ewentualnej sprzedaży, jaki był status kontrolerów znajdujących się w punktach sprzedaży, jakie były źródła posiadania kontrolerów w punktach sprzedaży, jak i kto wprowadził je do obrotu,

- poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie i wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, co uniemożliwia odtworzenie toku rozumowania sądu rejonowego i właściwą kontrolę odwoławczą,

- poprzez uznanie, iż opinia biegłego A. K. jest rzetelna i pozwala na przyjęcie, iż oferowane na aukcjach internetowych przez firmę (...) Sp. Z o. o. kontrolery do gier dotyczyły nieoryginalnych produktów z uwagi na cenę, gdy nie wykazano, iż analizowane aukcje dotyczyły 2413 sztuk badanych kontrolerów, a biegły przyjął niewłaściwą cenę rynkową, podczas gdy była ona niższa co wynika z np. ceny oferowanej w sklepie (...) czy kwot uiszczanych w ramach zakupów od firm (...), M. I., czy R. K., a aktualnie cena w takich j.w. sklepach za kontroler to kwota 60 zł.;

- w konsekwencji powyższego **zarzut błędu w ustaleniach faktycznych**

	<p>przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, iż P. K. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów, w tym: miał świadomość i wiedzę, co do nabycia towaru z podrobionym znakiem towarowym i wprowadzał w błąd klientów co do tożsamości producenta (apelacja adw. K. P.) oraz błędne ustalenie wyrządzenia szkody w wysokości 451.850 zł. na rzecz pokrzywdzonego (...) Ltd.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>We wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, złożonego przez oskarżyciela publicznego, raz wskazano, iż dotyczy jedynie podstaw uniewinnienia oskarżonego P. K. (1) od czynu, przypisanego mu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku (tj. od przestępstwa, o jakim mowa w art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji), a raz że dotyczy on „całości wyroku”. Z tego względu oraz dla właściwego zobrazowania podstaw dokonanego uniewinnienia w sporządzonym</p>		

uzasadnieniu odniesiono się do całości wyroku.

Odnosząc się na wstępie do zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych zawartych w apelacjach obrońców, a w szczególności adw. Ł. K.: jako, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wiązany ma być z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym opinią biegłego i brakiem uwzględnienia całokształtu sprawy, powyższe zostaną omówione łącznie.

Wbrew twierdzeniom obrońców - co do zasady - nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść - w zakresie odpowiedzialności z art. 305 ust. 3 ustawy prawo własności przemysłowej, albowiem sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił (dokonana zmiana dotyczyła formy stadjalnej przypisanego czynu, o czym poniżej).

W istocie także zarzut postawiony przez obu skarżących, jako obraza prawa materialnego i błędna kwalifikacja prawno-karna, sprowadzał się do zakwestionowania dokonanych ustaleń faktycznych związanych

z tym, jakiego rodzaju towary oferował do sprzedaży oskarżony, w szczególności do kogo należał towar ujawniony w magazynach w C., a ponadto jaka świadomość i zamiar towarzyszyły wówczas P. K..

Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II Aka 162/10). Innymi słowy:

sama możliwość
przeciwstawienia
poczynionym przez Sąd
ustaleniom odmiennego
punktu widzenia, nie
stanowi uzasadnienia
stwierdzenia, iż Sąd
dopuścił się błędów w
ustaleniach faktycznych.
Przyjmuje się również,
iż błąd w ustaleniach
faktycznych nie jest
zarzutem samodzielnym.
W praktyce każdy taki
błąd jest bowiem skutkiem
naruszenia przepisów
postępowania, lecz nie
odwrotnie. Jeśli bowiem
Sąd przeprowadzi
postępowanie, zachowując
wszystkie reguły i zasady
rzetelnego procesu, nie ma
możliwości postawienia
mu skutecznie zarzutu
poczynienia wadliwych
ustaleń faktycznych.
Wskazuje to więc, iż
błąd w ustaleniach
faktycznych jest zawsze
wtórny wobec naruszenia
przepisów postępowania
i stanowi konsekwencję
uchybień w procedowaniu.

Sąd Okręgowy zważył,
że sąd I instancji nie
naruszył w przedmiotowej
sprawie w żaden sposób
przepisów postępowania,
w szczególności
wymienionych w apelacji
obrońcy tj. art. 7 kpk, art.
410 kpk w rozumieniu ich
wpływu na treść wydanego
wyroku w zakresie czynu,
o jakim mowa w art.
305 ust 3 ustawy prawo
własności przemysłowej -
toteż poczynione przez
niego ustalenia faktyczne,

dotyczące zaistnienia sprawstwa oskarżonego (choć w innej formie) – w oparciu o ujawnione i prawidłowo ocenione dowody, polegają na prawdzie i nie mogą być skutecznie kwestionowane. Także sporządzone pisemne uzasadnienie wydanego orzeczenia jest dostatecznie zrozumiałe i pozwala na ocenę prawidłowości wyciągniętych ostatecznie wniosków. Co także istotne, aktualnie jako sporządzane w tabelach może mieć formę zwięzłą, nie może stać się powodem uchylecia orzeczenia, a ponadto zawsze stanowi czynność następczą wobec wydanego wyroku, a ten zostaje wydany w oparciu o materiał zgromadzony procesowo w aktach sprawy.

Zgodnie z treścią art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej (dalej w skrócie: PrWłPrzem) kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, w tym podrobionym znakiem towarowym Unii Europejskiej, zarejestrowanym znakiem towarowym lub znakiem towarowym Unii Europejskiej, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega

grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat. Sąd odwoławczy zważył, iż opis przypisanego przez sąd meriti czynu wskazuje, iż P. K. (1) przypisano „posiadanie spornych kontrolerów w magazynie w celu wprowadzenia do obrotu” oraz „oferowanie ich za pośrednictwem stacjonarnych punktów sprzedaży”. Oczywiście opis nie powtarza wprost sformułowania „dokonuje obrotu”, ale też każde znamię zawarte w opisie przypisanego sprawcy czynu nie musi zostać powtórzone „słowo w słowo” z nazewnictwem kodeksowym, lecz wystarcza, by było ono zrozumiałe i pozwalało na jednoznaczna identyfikację z określonym zachowaniem. I tak: oskarżonemu przypisano „posiadanie w celu wprowadzenia do obrotu” - już samo tak wyrażone zachowanie mogłoby co najmniej oznaczać jakąś wstępną fazę wprowadzania do obrotu, patrz: do dalszej sprzedaży, chodzi przecież o obrót na rynku, a nie żaden inny, czy pomocnictwo do takiego zachowania komuś innemu. Opis czynu należy jednak oceniać łącznie z dalszą jego częścią, połączoną spójnikiem „oraz”, gdzie oskarżonemu przypisano posiadanie w celu

wprowadzenia do obrotu 2413 sztuk kontrolerów do gier z zastrzeżonym znakiem towarowym oraz oferowanie produktów z tak podrobionym znakiem w opisanych punktach sprzedaży. Tym samym opis czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku wskazuje dostatecznie czytelnie na przypisanie mu przez ten sąd znamienia „dokonywania obrotu” w rozumieniu art. 305 ustawy prawo własności przemysłowej.

Błędne jest także przekonanie jednego z apelantów, iż dla przypisania odpowiedzialności z w/w przepisu niezbędnym jest, by oskarżony wprowadzał kontrolery do obrotu handlowego po raz pierwszy.

Jak czytamy np. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 r., III KK 91/13: „Błędna jest interpretacja przepisu art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (t.j. Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.) przyjmująca, że penalizuje on nie tylko pierwotne wprowadzenie przez producenta lub importera do obrotu towaru oznaczonego podrobionym znakiem towarowym, ale też dalszy obrót takim towarem”. Sąd odwoławczy zważył

jednak, iż zacytowane orzeczenie wydano na kanwie ustawy Prawo własności przemysłowej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r. Od tej daty nastąpiła zmiana w/w ustawy i aktualnie, a więc w datach wskazanych w przedmiotowym akcie oskarżenia, wprowadzeniem do obrotu jest już każde, także następcze wprowadzenie towaru na rynek. W tym względzie na wstępie należy odwołać się do uchwały składu siedmiu sędziów Sąd Najwyższy z dnia 30 czerwca 2008 r., I KZP 8/08 (OSNKW 2008, z. 7, poz. 52) wskazującej, że „zachowanie niebędące »wprowadzeniem do obrotu« w rozumieniu art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r., a polegające na dalszym obrocie towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, nie stanowi występkę określonego w art. 291 kk ani w art. 292 kk, wobec niewypełnienia znamienia »rzecz uzyskana za pomocą czynu zabronionego«”. Zmiana treści art. 305 ust. 1 PrWIPrzem nastąpiła na mocy przepisu art. 1 pkt 66 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie

ustawy Prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 136, poz. 958), który, na podstawie art. 9 tej ustawy, wszedł w życie w dniu 31 sierpnia 2007 r., to jest po 30 dniach od jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw z dnia 31 lipca 2007 r. Przepis art. 305 ust. 1 PrWIPrzem w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r. stanowił, że "kto w celu wprowadzenia do obrotu oznacza towary podrobionym znakiem towarowym lub oznaczone takim znakiem towary wprowadza do obrotu, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2." Wykładni zwrotu "wprowadzenie do obrotu" dokonał Sąd Najwyższy już w uchwale z dnia 24 maja 2005 r., wskazując, że wprowadzeniem takim "jest przekazanie przez producenta lub importera po raz pierwszy do obrotu towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym". Stanowisko wyrażone w tej uchwale spotkało się z szerokim rezonansem w literaturze prawniczej, a także miało daleko idące konsekwencje społeczne, a jej skutkiem były liczne umorzenia postępowań w sprawach z art. 305 PrWIPrzem. Konsekwencją takiej jednak interpretacji zwrotu "wprowadzenie do obrotu" była wspomniana już zmiana ustawy Prawo

własności przemysłowej, która artykułowi 305 ust. 1 nadała brzmienie: "kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2." Zwrot: "dokonuje obrotu towarami", w sposób jednoznaczny wskazuje na penalizację już każdego etapu obrotu towarem o jakim mowa w art. 305 PrWiPrzem. Inicjatorzy tej nowelizacji, w uzasadnieniu projektu rządowego wskazali bowiem, że nowa treść tego przepisu "doprecyzowuje brzmienie art. 305 ust. 1, włączając pod ochronę karnoprawną używanie oryginalnych, zarejestrowanych znaków towarowych i gwarantuje kompleksową ochronę zarejestrowanego znaku towarowego w płaszczyźnie prawa karnego" (Druk nr 882 V kadencji Sejmu RP). Z zacytowanego uzasadnienia projektu, który co do art. 305 ust. 1 stał się ustawą w obecnie obowiązującym brzmieniu, wynika (słowa: "włączenie pod ochronę karnoprawną"), że wystąpienie z inicjatywą ustawodawczą w zakresie

nowelizacji tego artykułu uwzględniła wykładnię tego przepisu dokonaną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., rozumianą jako wyłączającą "ochronę karnoprawną" dalszych, poza "wprowadzeniem", etapów obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi. W konsekwencji powyższego, choć zmiana gramatyczna i literalna w/w przepisu wydaje się niewielka, aktualnie przewidziana prawem ochrona obejmuje już każdy etap wprowadzania do obrotu, także dalszy, a więc np. dalszą odsprzedaż omawianymi towarami.

Jedyne co, to doszło do nieprawidłowej kwalifikacji prawno – karnej przypisanego w punkcie 1 wyroku czynu, przypisanego jako jego dokonanie, podczas gdy próba sprzedaży zatrzymanych kontrolerów – częściowo przechowywanych w tym celu w magazynie, a częściowo oferowana do sprzedaży w punktach sprzedaży detalicznej w sklepach na terenie Ł., B. i B., to usiłowanie wprowadzenia do obrotu podrobionym znakiem towarowym. Należy bowiem pamiętać, iż w sprawie nie chodzi o te pady/kontrolery, które skutecznie były oferowane na licznych

aukcjach internetowych organizowanych przez firmę oskarżonego (co niewątpliwie także miało miejsce w przeszłości). Sąd odwoławczy zważył, że organ oskarżycielki załączył szereg dokumentów dotyczących internertowych sprzedaży, a także nakazał biegłemu odniesienie się do tego, czy sprzedany w internecie towar także jest podrobiony. Biegły nie postawił tu jednoznacznego wniosku o nielegalności sprzedanego tak towaru i ocenił powyższe jako „duże, graniczące z pewnością” prawdopodobieństwo (wniosek numer 5 k.189 akt), akt oskarżenia ograniczono jednak do konkretnie wskazanej liczby przedmiotów ujawnionych w magazynie (...) i w sklepach stacjonarnych.

Potwierdzeniem tego, iż oferowanie do sprzedaży to jedynie usiłowanie „wprowadzenia do obrotu” są przykładowo, zgodne w tej kwestii Komentarze do art. 305 ustawy prawo własności przemysłowej, autorstwa: Żelechowski 2022, wyd. 2, czy Sieńczyło-Chlabicz 2020, wyd. 1/Tosza/Wróbel, a także J. Misztal-Konecka, J. Konecki, Przepięstwo..., s. 155.

Przez dokonywanie obrotu rozumie się każdą czynność, w wyniku której

dochodzi do przejścia władztwa nad towarem, które nie musi łączyć się z przeniesieniem własności, np. w wyniku umowy sprzedaży, darowizny, dzierżawy, zamiany, leasingu itp., przy czym nie ma znaczenia forma czynności prawnej ani jej ważność. W oparciu o brzmienie art. 154 PrWłPrzem przyjmuje się, że obrót towarami obejmuje także ich eksport i import, choć nie mieści się tu tranzyt, z uwagi na brak zamiaru wydania towaru na terenie Polski. Dla realizacji znamion czynu zabronionego nie ma znaczenia, czy obrót jest dokonywany między podmiotami profesjonalnymi, czy między konsumentami, ani to, czy ma on charakter legalny (np. w ramach legalnie prowadzonej działalności) czy nielegalny (np. na „czarnym rynku”). Podobnie nie ma znaczenia ilość towaru będącego przedmiotem obrotu ani liczba dokonanych transakcji. Jak czytamy w piśmiennictwie: w praktyce często dochodzi do nieprawidłowej kwalifikacji zachowań polegających na oferowaniu towarów do sprzedaży.... Organy ścigania przyjmują bardzo często, że oferowanie towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym

(zarejestrowanym znakiem towarowym, którego sprawca nie ma prawa używać) na półkach sklepowych, w boksach handlowych, na targowiskach miejskich, bazarach itp. wypełnia znamiona przestępstwa z art. 305 ust. 1 PrWiPrzem w postaci dokonania obrotu. Przyjmuje się także, że cały towar ujawniony po przeszukaniu miejsca prowadzenia obrotu jest przedmiotem dokonanego obrotu i jako taki jest ujmowany w opisie czynu przypisanego sprawcy. Zdarza się także, że organy ścigania przeprowadzają przeszukania miejsc oddalonych od miejsca prowadzenia obrotu (np. magazynów, samochodów czy mieszkań należących do sprawców) i również przyjmują, że ujawniony tam towar jest przedmiotem dokonanego obrotu. Jest to praktyka nieprawidłowa.

Oferowanie towarów do sprzedaży należy kwalifikować jako usiłowanie dokonania przestępstwa z art. 305 ust. 1 PrWiPrzem (tak Art. 305 PrWiPrzem red. serii Osajda/red. tomu Żelechowski 2022, wyd. 2/N....). Sąd odwoławczy podziela zacytowany w całości pogląd, jako przekonujący i odpowiadający przedmiotowi ochrony przepisu art. 305

ustawy Prawo własności przemysłowej.

Wbrew twierdzeniom apelantów, zgromadzone w sprawie dowody, oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.), dają pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przypisanych mu ostatecznie czynu zabronionego, jako usiłowanie dopuszczenia się wprowadzenia do obrotu określonych, podrobionych towarów (towarów z oznaczonych podrobionym znakiem towarowym). Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie może się więc ostać, gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków.

Przede wszystkim nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż dokonano niewłaściwej oceny opinii biegłego A. K.. Istotnie opinię wydaną pierwotnie sąd odwoławczy znał za niedostatecznie pełną i dopytał biegłego, na czym polega podnoszona przez niego jako oczywista („dalece odmienna”) różnica w wyglądzie kontrolerów ujawnionych w magazynach w C. – w porównaniu do wyglądu wyrobów

oryginalnych oraz nakazał odniesienie się do materiału dostarczonego w toku postępowania sądowego przez P. K.. W swojej pierwszej opinii biegły odniósł się do folii bąbelkowej, w którą zapakowane były badane przez niego wyroby. W opinii uzupełniającej biegły bardzo obszernie i przekonująco opisał już owe różnice, a w tym odniósł się do wykazywanej przez pokrzywdzonego wysokiej estetyki i jakości tak produktów, jak i opakowań, które stanowią swoistą wizytówkę firmy (dystrybuowanie oryginałów wyłącznie w opakowaniach, pełny foliopak, karton z plastikową wytłoczką, bądź kartonowe pudełko z pełnym oknem, skład zestawu: instrukcje, przekładki stabilizujące, kabel USB, a dopiero ponadto naniesienie narzuconych konkretnych informacji o producencie: mikrodruki, kody, daty etc.). Ponadto zrozumiałe i logicznie odniósł się do ceny kontrolera, jaką w jednym w pism, a dokładnie na kopii faktury, zaznaczył sam oskarżony (dopisek odrębny k.298 akt). Dla sądu odwoławczego wyciągnięty wniosek dotyczący tak rozumianej ceny za kontroler jest logiczny i zgodny z życiowym doświadczeniem: inna tj.

niższa jest/może być cena kontrolera kupowanego jako część całego zestawu, a inna wyższa - jeśli nie stanowiłby elementu jakiejś całości. Jednocześnie jest rzeczą absolutnie nielogiczną i nieekonomiczną, by kupować za większe pieniądze cały zestaw po to, by taniej „wychodził” jako cena zakupu sam kontroler, skoro on sam w dalszej sprzedaży jest i tak tańszy od całego zestawu (brak możliwości zarobku na tak rozumianym rozdzielaniu zestawu). Przekonująco biegły wypowiedział się, co do ceny spornych produktów w wersji oryginalnej w odniesieniu się do daty/czasookresu czynów, albowiem, jako że rzecz dotyczy produktu mającego swoją cenę związaną z premierą określonych towarów na rynku, bycia „nowością” w danym czasie, także zależną od zapowiedzi nowej generacji platformy konsoli P. S. 5-tej generacji itd. – takie odniesienie należało uwzględnić przy ocenie ceny, za jaką sporny towar nabywał oskarżony P. K..

Tym samym słusznie uznano opinie podstawową w/w biegłego za przekonujący materiał dowodowy, albowiem opinia uzupełniająca jedynie dodatkowo ugruntowała wyciągnięte

przez niego pierwotnie wnioski.

Dokumenty załączone do akt przez obronę, jakie mają dotyczyć spornej partii kontrolerów przywiezionych do magazynów w C. (złożone na etapie postępowania odwoławczego), wbrew intencji oskarżonego, wcale nie potwierdzają, że był jedynie nieświadomym pośrednikiem cudzych zakupów, a dokładnie bezwolnym, przypadkowym ich „magazynierem”.

Pomijając już to, iż samo przechowywanie przedmiotów w tak dużej licznie, we własnym magazynie - przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą związaną z obrotem tego samemu typu przedmiotami, samo w sobie jest już mało logiczne i zupełnie irracjonalnie, nieprzekonująco brzmią depozycje oskarżonego, co do powodów przyjęcia przedmiotów i świadomości ich nielegalnego pochodzenia. Oskarżony to nie jest potencjalny (...), a dokładnie nawet „syn K.”, który biorąc kontroler do gry (...) nie dostrzega różnic pomiędzy wyrobem oryginalnym, a nieoryginalnym.

Potencjalny K. kupując kontroler w sklepie może mieć zaufanie do sprzedawcy – przecież

w jego mniemaniu taki sprzedawca jest wiadomy tj. znany z nazwy, potencjalnie płaci podatki i podlega jakimś kontrolom. Co innego P. K. (1), który od lat i na dużą skalę zajmuje się sprzedażą tego typu produktów. Poza znaczną różnicą z cenie – rozumianą jako łączna kwota uzyskiwana w ramach zakupów dokonywanych hurtowo, także wygląd kontrolerów ujawnionych w magazynie w C. znacząco odbiega od oryginału. Dość powiedzieć, że opinia uzupełniająca biegłego A. K. jest tu obszerna, obrazowa i jako taka wyjątkowo przekonująca. Z dokumentów załączonych do akt wynika, że oskarżony pisał wiadomości tekstowe sms z Ł. P. (1), w których informuje go, ile i jakich kontrolerów przywiózł jego własny pracownik! Wie, bo przecież informuje o tym swojego rozmówcę: ile i jakich jest kolorów owych kontrolerów, tak więc ogląda je. Wygląd tymczasem tylko potwierdza brak oryginalności produktu – przecież każdy kolor to z pewnością inne oznaczenie na zamawianym produkcie – choćby na opakowaniu. Tutaj natomiast mamy do czynienia z sytuacją, jaką można by opisać: zobaczmy co się trafiło

i jakie wypadły kolory!
Z analizy wiadomości wynika, że żaden rozmówca nie znał kolorów przedmiotów, zanim nie otworzył pudełka nadanego gdzieś w A. – o takim pochodzeniu kontrolerów oskarżony wiedział, co sam przyznał. Kontrolery są w skrajnie nieoryginalnych opakowaniach – w foliowych torebkach. Choć także potencjalnie można byłoby sobie wyobrazić oryginalne kontrolery w nieoryginalnych opakowaniach, to jednak nie w fazie dystrybucji i zakupów rynkowych, lecz co najwyżej w chwili pożyczania/przekazywania pomiędzy użytkownikami produktu (jako pomieszenie opakowań). Nie przekonują wyjaśnienia P. K. (1) gdy ponosi, że zatrzymane kontrolery-pady były jedynie grzecznościowo przywiezione i grzecznościowo przechowywane. Za dużo tych „grzeczności” w stosunkach pomiędzy dwoma podmiotami gospodarczymi, gdzie ich właściciele nie są żadnymi dobrymi znajomymi, nigdy nie odwiedzali swoich domów, czy choćby prowadzonych firm. Przecież choćby podróż po liczne kartony z padami, to kosztu pracy konkretnego pracownika, nie licząc ceny zakupu benzyny

wlanej do zbiornika pojazdu służbowego dużych gabarytów, a przy tym taka podróż miała zostać przeprowadzona dwukrotnie – bo na raz wszystkie kartony nie zmieściły się w pojeździe. Nie bez znaczenia jest cena, jaką w późniejszym czasie, bo w październiku i grudniu 2021r., za sprzedane kontrolery (...) i (...) (brak pewności za która dokładnie partię) oskarżony miał zapłacić firmie (...). P. – wahała się ona od 50 zł. do 98 zł. Wszystko te okoliczności, oceniane przez pryzmat przesłanek, o jakich mowa w art. 7 kpk w sposób jednoznaczny przesądzają o winie oskarżonego. P. K. (1) uczestniczył w obrocie nielegalnymi kontrolerami – padami tj. takimi, które oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym. Dokonywanie obrotu to sprzedaż, a gromadzenie produktu w takim właśnie celu i oferowanie go do sprzedaży to jego usiłowanie. Oskarżony wiedział, że sporne kontrolery przyjechały z A., gdzie kwitnie rynek wszelkiego rodzaju podróbek – co jest znane każdemu z racji szerokiego nagłośnienia w środkach masowego przekazu. Okoliczności przejmowania i przewożenia produktów do magazynu w C. potwierdzają, iż był to jeden z etapów już samego

dokonywania dalszego obrotu rozumianego jako sprzedaż. Powyższe oceniane według logicznego rozumowania oraz życiowego i zawodowego doświadczenia pozwalają na wniosek, że stanowiło to gromadzenie podrobionego towaru w celach dalszej dystrybucji, co następowało m.inn. w punktach sprzedaży opisanych szczegółowo w akcie oskarżenia.

Uwagi dotyczące kwestii braku „własności” rozumianej z punktu widzenia prawa cywilnego zamieszczono w punkcie 2.2.2. uzasadnienia. Dość przypomnieć więc, że nawet złodziej, który nie ma żadnych praw właścicielskich do rzeczy, sprzedając ją kolejnej osobie, wprowadzałby przedmiot do dalszego obiegu (dokonywał obrotu).

Przedmiotem niniejszego postępowania nie jest ocena prawna zachowania świadka Ł. P. (1), w kontekście jego ewentualnego udziału w obrocie towarem z podrobionym znakiem towarowym (osoba ta pozostaje poza skargą oskarżyciela). Zakładając, iż zatrzymany w sprawie, a podrobiony towar jest w całości lub w części właśnie tym, który pierwotnie świadek Ł. P. (1) zamówił w H. (...),

a z J. przewiózł do C. kierowca oskarżonego, także zachowanie Ł. P. należałoby rozważać w kategoriach przestępstwa z art. 305 ust. 3 ustawy prawo własności przemysłowej. Cena, za jaką podobny towar sprzedawał pady/kontrolery (...) i (...) (od 50 zł. do 98 zł. za sztukę) wzmacnia taki wniosek. Sąd odwoławczy rozważał zasadność zmiany opisu czynu/czynów zarzuconych oskarżonemu na ewentualne pomocnictwo do ich popełnienia przez głównego sprawcę np. Ł. P. (1). Oceniając jednak skalę zjawiska oraz co ważniejsze, pozycję oskarżonego na własnym „odcinku” obrotu spornymi towarami, jako osoby zarządzającej tak magazynem, jak i całościowo działalnością (...) Sp. z o. o., za zasadne uznano przypisane mu własnego sprawstwa w formie usiłowania (o czym powyżej).

Konsekwencją natomiast przekonującego ustalenia wartości przedmiotów, które oskarżony usiłował wprowadzić do obrotu, ocenionej jako wartość zakupu tożsamej ilości wyrobów oryginalnych, przy uwzględnieniu przekonującej, fachowej wyceny dokonanej przez pokrzywdzonego, było przyjęcie, iż mamy do czynienia z przestępstwem

w stosunku do towaru o znacznej wartości (art. 115 § 5 kk – art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej). Nie oznacza to jednak automatycznie, że taką szkodę poniósł pokrzywdzony, albowiem z racji zatrzymania przestępczego pochodzącego w fazie usiłowania, pokrzywdzony ostatecznie szkody materialnej wyrażającej się w wartości ujawnionych nielegalnie padów nie poniósł, a jedynie mógłby ponieść ją w przyszłości – gdyby pado/kontrolery ktoś zakupił. Pamiętać należy, że przedmiotem niniejszego postępowania nie były przedmioty, jakie oskarżony już sprzedał (dawniej, w przeszłości) np. w okresie całego sierpnia 2021r. w ramach prowadzonej działalności (...), także poprzez internet, tylko te przedmioty, które oferował do sprzedaży w swoich sklepach oraz posiadał w magazynie z zamiarem sprzedaży w przyszłości. Tym samym szkoda majątkowa rozumiana jako potencjalny dochód ze sprzedaży takiej samej ilości oryginalnych padów/kontrolerów nie powstała – stąd uchylono punkt 6 zaskarżonego wyroku o obowiązku jej naprawienia. W to miejsce sąd odwoławczy orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz

pokrzywdzonego w wysokości 30.000 złotych.

Niewątpliwie bowiem zabiegi oskarżonego polegające na samym oferowaniu na terenie swoich stoisk handlowych towarów nieoryginalnych, odbiegających jakościowo od oczekiwanego wzorca, ujemnie wpływało na ocenę produktów pokrzywdzonego (...) Ltd., odbierało należną pozycję i estymę, wprowadzało w błąd potencjalnych klientów - choćby tylko oglądających, a nie koniecznie kupujących oferowany do sprzedaży towar w Ł., B. i B.. Wycena tak rozumianej szkody po stronie pokrzywdzonego, jako napotykalna znaczne utrudnienia w procesie karnym, uzasadniała w ocenie sądu odwoławczego sięgnięcie po rozwiązanie wymienione w art. 46 §2 kk. Wysokość nawiązki określona na 30 000 zł. z jednej strony daje poczucie spełnienia jej celów penalnych (wobec sprawcy nie orzekano o karze grzywny), a z drugiej strony pozwala na uznanie, iż właściwie zabezpieczone zostają interesy pokrzywdzonego, który może ewentualnie dochodzić swoich cywilnych racji w innym (cywilnym) procesie.

Ad. art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

Przepis art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji stanowi o karalnym kopiowaniu zewnętrznej postaci produktu, co oznacza, że zachowanie sprawcy ma za przedmiot jedynie postać produktu, czyli te cechy, które są dostępne percepcji za pomocą wzroku (tak M. Poźniak-Niedzielska, A. Niewęglowski, w: Szwaja, Komentarz ZNKU, 2016, s. 486; por. też wyr. SN z 9.1.2008 r., II CSK 363/07, Legalis), a nie dotyczy wewnętrznej struktury produktu. Karalne jest wprowadzenie do obrotu takich produktów, gdzie kopia dotyczy zewnętrznej ich postaci skopiowanej za pomocą technicznych środków reprodukcji i gdzie sprawca stwarza możliwość wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Wszystkie te znamiona wypełnił swoim zachowaniem P. K. (1).

Wymieniony przepis wymaga jednak wypełnienia jeszcze jednego znamienia, a mianowicie sprawca swoim zachowaniem sprawca musi wyrządzić poważną szkodę przedsiębiorcy. W ocenie sądu odwoławczego przedmiotowe zachowanie oskarżonego nie wypełnia tego znamienia. Pojęcia powyżej wskazanej tj.

„poważnej” szkody nie jest w piśmiennictwie i judykaturze rozumiane jednolicie i nie ma swojej normatywnej definicji. Można przypomnieć, iż na gruncie art. 145 (i art. 217) Kodeksu Karnego z 1969 r., dużo uwagi poświęcono temu znamieniu w kontekście tzw. wypadku drogowego i wypracowano trzy metody uznawania szkody za poważną: proporcjonalną, wartości absolutnej oraz mieszaną. Metoda proporcjonalna nakazywała określać szkodę jako poważną przy zastosowaniu wskaźnika procentowego, a zatem przy ustaleniu w każdym konkretnym przypadku stosunku rozmiarów szkody do ogólnej wartości mienia. W wyroku z 7.5.1970 r. (Rw 389/70, OSNKW 1970, Nr 9, poz. 104) Sąd Najwyższy stwierdził: (...)poważna szkoda w mieniu" w rozumieniu art. 145 § 1 kk nie jest równoznaczne z określonym w art. 120 § 9 pojęciem "mienie znacznej wartości". Rozstrzygnięcie kwestii, czy sprawca czynu określonego w art. 145 § 1 kk spowodował "poważną szkodę w mieniu", powinno nastąpić przez analizę każdego konkretnego wypadku uszkodzenia mienia. Jeżeli sprawca zniszczył lub uszkodził mienie, należy między innymi mieć na uwadze ogólną wartość mienia (przed jego uszkodzeniem) i

ustalić właściwy stosunek rozmiaru tej szkody do tej ogólnej wartości mienia, a ponadto należy uwzględnić straty związane z pozbawieniem – z powodu uszkodzenia mienia – możliwości korzystania z niego przez określony czas". Stosownie do metody wartości absolutnej o szkodzie decyduje jej wartość wyrażona w liczbach bezwzględnych, a nie stosunek, w jakim pozostaje do wartości mienia sprzed uszkodzeniem (por. wyr. SN z 15.9.1972 r., Rw 865/72, OSPiKA 1974, Nr 30, poz. 60), a metoda mieszana uwzględniała stopień uszkodzenia mienia, jak również odwoływała się do orientacyjnej wartości wyrażonej w liczbach absolutnych. W kontekście prowadzenia przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uprawniony jest wniosek, iż skoro celem jego działania jest osiągnięcie zysku, to szkoda powinna być utożsamiana przede wszystkim z wyrządzoną mu szkodą materialną (tak M. Mozgawa, Prawnokarne aspekty ochrony znaków towarowych i zwalczania nieuczciwej konkurencji, w: Naruszenia praw na dobrach niematerialnych, s. 66; por. też P. Kozłowska, Poważna szkoda, s. 72), a przy tym powinna obejmować

zarówno *damnum emergens*, jak i *lucrum cessans*. Musi więc oznaczać odpowiednio duży, poważny, w rozumieniu „dotkliwy” ubytek majątku lub utratę spodziewanych zysków przed określonego przedsiębiorcę (tak też Górniok, Prawo karne, s. 101).

Ustalenie, jakim kryterium winno odpowiadać pojęcie poważnej szkody zawarte w art. 24 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 47 poz. 211) o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, było przedmiotem procedowania także przez Sąd Najwyższy, który w postanowieniu z dnia 17 września 1997 r. sygn. I KZP 20/97, jakkolwiek postanowił odmówić podjęcia uchwały w przywołanej sprawie, ale też wskazał na to, że znamię "czym wyrządza poważną szkodę przedsiębiorcy" jest dostatecznie jednoznaczne.

W ocenie sądu odwoławczego o tym, czy sprawca wyrządza poważną szkodę w rozumieniu art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji nie decyduje wartość zatrzymanych w sprawie padów/kontrolerów (...) wyceniona na ponad 450.000 zł., lecz to,

czy taka kwota oznacza poważną szkodę dla ustalonego pokrzywdzonego (w ustalonym miejscu i czasie rozwoju firmy). Chodzi więc o stosunek wartości szkody, w jakim pozostaje do rozmiarów prowadzonej działalności gospodarczej, w związku z którą powstała. R. Z. postuluje odniesienie tego pojęcia do określenia "mienia znacznej wartości" zdefiniowanego w art. 115 § 5 kk (czyli wówczas dwustukrotność najniższego wynagrodzenia, a dziś ponad 200 000 zł), ale pogląd ten nie zasługuje na aprobatę. Pomijając powyższe rozważania, takiemu rozumieniu sprzeciwia się nie tylko wykładnia językowa, ale też synonimiczna - jeśli ustawodawca używa dwóch różnych sformułowań ustawowych w celu określenia pewnych pojęć, to jako oczywisty nasuwa się wniosek o ich odmiennych znaczeniach prawnych [P. Kozłowska-Kalisz, Odpowiedzialność karna, s. 262; J. Raglewski, Wybrane problemy, s. 131].

Sąd odwoławczy zważył, że (...) Ltd. to światowy gigant. W. podaje, iż S. I. (...) ((...)) to amerykańska międzynarodowa firma zajmująca się gramami wideo i rozrywką cyfrową,

której właścicielem jest japoński międzynarodowy konglomerat S., obsługuje głównie markę (...) obejmującą konsole do gier wideo i produkty podobne, działa na rynku od 16 listopada 1993 r. i jak podają źródła internetowe (...) spośród 10 głównych firm uzyskujących dochody w działach gier, na koniec ostatniego roku fiskalnego 2021, na pierwszym miejscu uplasowała się właśnie S. I. (...) (SIE) z dochodem 25 mld dolarów. (...) Ltd. (...) ma siedzibę w L. i jest spółką macierzystą sklepu internetowego S. I. (...). Z w/w raportu możemy wyczytać, że o ile w 2021 roku główna spółka (...) zarobiła na sprzedaży peryferiów i gier nieprzeznaczonych na konsole (...) łącznie 1,415 miliarda dolarów (5,890 miliarda złotych), tak w 2022 roku zarobiła aż 2,5 miliarda dolarów (5,4 miliarda złotych) tylko z tego tytułu. Pokrzywdzony w niniejszej sprawie (...) to firma stworzona dla potrzeb określonej gałęzi usług spółki (...), współpracująca i korzystająca z jej profitów (choćby z prawa używania nazw i zastrzeżonych znaków i symboli przemysłowych S.). Tym samym szkoda związana z padami ujawnionymi w czerniewickim magazynie i na półkach trzech sklepów, wycenionymi na łączną

kwotę 451.000 zł. (jako produktów oryginalnych), nie może spełniać warunku wyrządzenia „ poważnej szkody (pokrzywdzonemu) przedsiębiorcy” w rozumieniu ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Z uwagi na powyższe oskarżonego uniewinniono od popełnienia czynu przypisanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji tego, zasadnym było uchylenie także rozstrzygnięcia o karze łącznej. Ostatecznie wymiar kary za przypisany czyn, stanowiący usiłowanie popełnienia przestępstwa, o jakim mowa w art. 305 ust. 3 ustawy prawo własności przemysłowej, określono na 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na minimalny okres próby, połączony z obowiązkiem informowania kuratora o jego przebiegu (orzeczona kara nie sprzeciwia się kierunkowi apelacji). Tak określona represja karna, z uwzględnieniem orzeczonej nawiązki i utrzymaniem w mocy rozstrzygnięcia o przypadku dowodów rzeczowych, pozwala także na postawienie tezy, iż w wystarczającym stopniu, ma ona szansę spełnić zamierzone cele w zakresie prewencji indywidualnej

wobec P. K. (1) oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie.			
Wniosek			
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania przez Sąd i instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- ze względów wyżej opisanych, brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelantów tj. poprzez uniewinnienie P. K. (1) od obu przypisanych mu czynów;			

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- rozstrzygnięcie o przepadku dowodów rzeczowych oraz o wydatkach ;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć dotyczących dowodów rzeczowych (co do których orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa) oraz o wydatkach poniesionych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego; o sprawstwie, winie i karze wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;	
<i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
- ustalenie, że czyn przypisany w punkcie 1 wyroku ma postać usiłowania, - uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, - uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej i obowiązku naprawienia szkody, - orzeczenie za przypisany czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 , połączony z obowiązkiem informowania kuratora o jego przebiegu, - orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 30.000 zł.;	
Zwięźle o powodach zmiany	
- wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt 3	<p>Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążono oskarżonego kosztami sądowymi powstałymi na etapie postępowania odwoławczego. Złożyła się nań opłata za skazanie (jedna za obie instancje) i wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa tj. 20 zł. tytułem ryczałtu za doręczenie pism oraz wynagrodzenie biegłego za wydanie opinii uzupełniającej.</p> <p>Pomimo częściowego uniewinnienia, zdecydowano o poniesieniu przez P. K. w/w kosztów w całości, albowiem w sprawie występowała wyjątkowa łączność obu stawianych zarzutów tj. wszystkie czynności przeprowadzone w sprawie miały taki sam związek z oboma czynami.</p>

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 31.10.2022 roku w sprawie II K 338/22	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana